

at gøre til det ærede 17de Medlem for Hovedstaden (Vilhelm Rasmussen), der talte forleden. Det ærede Medlem skildrede med meget rammende Farver Nøden rundt om i de elendige Lejligheder her i København, skildrede den vist, som den var, og afslørede for os, som ikke kendte Forholdene, den Nød og Elendighed, der findes mange Steder her i Byen. Dette skal det ærede Medlem have Ret til, og det ærede Medlems Tale havde jo heller ingen ringe Virkning. Men jeg tror, at det ærede Medlems Tale vilde have virket meget stærkere, hvis man ikke havde mærket den politiske Bagtanke, der laa bagved, den Læggen Ansvar et over paa bestemte Partier. Det forekommer mig for Resten, det ærede Medlem var lovlige beskeden med Hensyn til at paatage sig Ansvar et for sit eget Parti. Da det senere blev oplyst, at det ærede Medlems Parti sammen med Regeringspartiet havde haft Førerskabet i Kommunalbestyrelsen i 20 Aar, forekommer det mig, at det havde været rimeligt, om det ærede Medlem havde taget noget af Ansvar et over paa sig og sine Partifæller i Ledelsen. Men jeg skal nu ikke blande mig i de Forhold; det er noget, disse Partier maa afgøre med hinanden, om end det forekommer mig, at det noget svækker Billedet.

Der er imidlertid en anden Side, jeg gerne vil se lidt nærmere paa, og hvor jeg vil nedlægge Protest. Efter at have skildret de forfærdende Forhold siger det ærede Medlem: Det er Samfundets Skyld. Ja, det er rigtigt, Samfundet har sin Del af Skylden for disse Forhold; derfor er det rigtigt at fremdrage dem i Rigsdagen, og jeg haaber, det ærede Medlem faar dem fremdraget lige saa kraftigt paa det Sted, hvor det er endnu rigtigere at fremdrage dem, nemlig i Københavns Kommunalbestyrelse. Naar vi taler her fra denne Talerstol, taler vi jo ikke blot til det høje Ting her, men der er mange, og ikke mindst det ærede Medlem, der taler ud ad Vinduet, ud til de Folk udenfor, ud til de mange, der bor ude i de elendige Boliger, og det er ogsaa rigtigt at tale til dem, men det er forkasteligt, at fortælle de Folk, at det er Samfundet, der er Skyld i de ulykkelige Forhold. Naar det ærede Medlem skildrede et Hjem,

der var saa sørgeligt, at Hustruen og Børnene maatte ønske, at Faderen laa og var død om Natten, er det et frygteligt Billede, han opruller; men han maa ikke sige, at det er Samfundets Skyld. Til Trods for, at han begyndte med at omtale denne Fader som havende sine store Skavanker, sluttede han med at sige: Det er Samfundets Skyld. Jeg vover at paastaa, at hvis man bestandig vedbliver med at fremstille de Forhold saa grelt og lægge hele Ansvar et over paa Samfundet og glemme den enkelte Person, bliver det aldrig bedre, for der skal to Faktorer arbejde sammen: Samfundet skal gøre sin Del, men glemmer man den enkeltes personlige Indsats, bliver Forholdene aldrig bedre. Det ærede Medlem skildrede vedkommende Hjem ret grelt, man fik Indtryk af, at Manden var en Drukkenbold, en daarlig Person, og saa ligger det snublende nær at sige, at naar den Person er saa daarlig, kan det ikke udelukkende være Samfundets Skyld, selv om han maaske kunde have været noget bedre, hvis han var opvokset under bedre Forhold. Lad os give Samfundet den Skyld, der paahviler det, og der paahviler det nogen Skyld, men lad os vogte os for at glemme, at det er den enkelte Person, det til syvende og sidst kommer an paa. Det er noget, som det ærede Medlem og mange af hans Partifæller altfor tit overser. Hovedsagen er den enkelte Person, det enkelte Individ. Rammerne er Nr. 2; vi kan gennem Rammerne søge at forbedre Forholdene, men det lykkes kun ved at vække Villien hos de enkelte til selv at gøre et Arbejde, og Villien svækkes ved, at der holdes en Tale som den, det ærede Medlem holdt her forleden Aften.

Jeg har dernæst et Par Bemærkninger til den højtærede Finansminister, foranlediget ved et lille, men indholdsrigt Afsnit af Finansministerens Tale forleden Aften til Ordføreren for det konservative Folkeparti. Naar den højtærede Finansminister taler, flokkes Medlemmerne som Regel om Talerstolen for at høre de Visdomsord, der lyder fra ham. Ganske vist er det den højtærede Statsminister, der har den Opgave at give Grundlovsministeriet Navn, og som Ministeriets Navngiver vil han gaa over i Historien; og ganske vist er det den højtærede Indenrigsminister, der,